

Kő kövön – minden megmarad

Almási Tivadar

*Megszállottan,
szenvtelenül vallja,
hogy kő kövön sem marad...*

*Megkérdzem tőle,
hogy látja-e, ennek a fának a kérgén
hetven vagy nyolcvan tél
farkasordító éjszakáinak nyomát,
érzi-e április párolgásában a továbbtengődés
megkapó, makacs tébolyát,
tud-e, hogy a sárgászöld vadvizekben
a békák és halak milliárd év
hüllőtörvénye szerint élnek,
felfogja-e ésszel,
hogy a mínusz kettőszázfokos térben
szárguló űrrakéta utasát
milyen sóvárgás emészti,
a porral, baktériummal,
ibolyaillattal, roncsoló sugarakkal
s a mília ezer nemével fertőzött
hamisítatlan földi levegő után..*

*Kő kövön, minden megmarad:
a beomlott bányák mélyén
millió tonnás tömbök alatt
a sziklát marcangoló
tehetetlen férfiszonyat,
örvények felett
a vöröskeresztes mentőöv
végveszélyekben
a maradék jószándék,*

s a kísérleti laboratóriumoktól távol
a névtelen,
aggódó emberföltés, ami megcáfol
minden szükkörű eszmét,
amely azon a folyón, hegyláncon,
éghajlaton
és vérmérsékleten túl
már visszásan érvényes...

És megkérdézem tőle,
elhiszi-e, hogy ebben az összevisszaságban
a nádkunyhó, a napközi otthon,
a múzeum, a negyvenemeletes
üveg és alumínium építmény
a helyén kell hogy maradjon,
mert a rizsebédet, a makarónit,
a burgonyát, kakaót vagy narancsot
ugyanúgy majszolja az ázsiai,
mint a fehér vagy az eszkimó,
hogy éljen, éljen,
ha már megszületett...

Kő kövön
holnap is
minden úgy marad,
mint amilyen most
neonlámpa oltáskor,
ebben a békés hajnali pillanatban,
amikor a rendőr éjjeli szolgálatból
hazafelé ballag,
a kékruhás géplakatos
délelőtti váltásba siet,
a háziasszony a piacra tart,
amikor a szabó felesége,
a pék kislánya
és a fiatal tisztviselő óvodás fiacskája
álmosan ébred...

